

[Justitsministeren.]

hvis man berøvede ham hans borgerlige Rettigheder.

Jeg mener, at naar der skal være Tale om Berøvelse af borgerlige Rettigheder, bør det ikke ske for et mindre Tidsrum end 5 Aar, for det bør ikke være en Følge, der knytter sig til Domme for ret ringe Forseelser eller smaa Forbrydelser; der maa være Tale om meget alvorlige Forbrydelser, naar Tab af borgerlige Rettigheder skal kunne idømmes, og derfor tror jeg, det er rigtigt, at det ikke skal kunne ske for mindre end 5 Aar. Men naturligvis, ogsaa det kan der jo forhandles om.

Med Hensyn til Kapitel 22, der handler om skadelig Erhvervsvirksomhed, vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at der findes ikke i Forslaget, som jeg forelægger det, nogen Straf for at drive Detektivvirksomhed som Erhverv og endnu mindre for at benytte sig af Detektivbureauer. Det kan der være forskellige Meninger om, indrømmer jeg, i hvert Fald om, hvorvidt det bør være strafbart at drive Detektivvirksomhed som Erhverv; derimod synes jeg, at selve det at benytte sig af et saadant Bureau dog vanskeligt kan tænkes at skulle være en strafbar Handling. Men jeg kan forhandle i hvert Fald om Straf for selve den erhvervsmæssige Detektivvirksomhed.

Hvad Kvaksalveri angaar, har jeg fundet, at det var særdeles klogt af Udvalget at foreslaa, at Bestemmelser herom udgik af nærværende Forslag og blev Genstand for særskilt Behandling. Det har jeg ganske kunnet slutte mig til; og der findes derfor ingen Kvaksalveribestemmelser i dette Forslag.

Hvad Dyrplageribestemmelsen i § 196 angaar, har jeg foreslaaet den en Del skærpet, navnlig for Forhold, der har Karakter af Mishandling. Dog er der af praktiske Hensyn ikke draget nogen skarp Grænse mellem Mishandling og andet Dyrplageri.

Betleribestemmelserne har øjensynlig været Genstand for en indgaaende Forhandling i Udvalget; og for saa vidt angaar eget Betleri, er Forslaget affattet overensstemmende med Forslaget, som det blev forelagt i Fjor, dog med en Ændring, som ikke er ganske uvæsentlig, og som gaar ud paa, at Betleri kun vil kunne straffes, naar vedkommende i Forvejen er blevet advaret, enten fra Politiet eller ved, at der har været rejst Tiltale imod ham for Betleri eller Løsgænger, og Sagen er afsluttet enten med en fældende Dom eller med Advarsel i Retten i Henhold til Retsplejelovens § 937.

I § 216, som beskytter sindssyge og

aandssvage Kvinder, er der i 3die Stykke efter Anmodning af Socialministeriet optaget en Bestemmelse til Værn for sindssyge og aandssvage Kvinder, der er anbragt paa Hospital eller Anstalt. Der foreligger nemlig et Tilfælde, hvor en Person var taget over til Sprogø, som jo bortset fra Fyrbakken tilhører de Kellerske Aandssvageanstalter, og der har haft at gøre med en aandssvag Pige, som uden at være helt normal dog ikke kunde siges at være udpræget aandssvag og derfor ikke vilde være beskyttet ved de foregaaende Bestemmelser i § 216. Nu vil der altsaa være den fornødne Straffebestemmelse for dette.

§ 219 straffer den, som groft misbruger en Kvindes tjenstlige eller økonomiske Afhængighed. Jeg vil derom sige, at alt Misbrug maa vel i og for sig være groft; jeg har derfor ikke noget at indvende imod, at dette Ord kommer til at staa foran „Misbrug“; men jeg har heller ikke noget imod, at det stryges, hvis man vil finde, at det er rigtigt. Faren er, at unge, raffinerede Piger kan foranstalte Pengeafpresning ved Hjælp af denne Bestemmelse, hvis den er for meget til Gunst for saadanne raffinerede Pigebørn. Det samme gælder § 222, 2det Stykke, som foreskriver Straf for den, som under Misbrug af en paa Alder og Erfaring beroende Overlegenhed forfører en Person under 18 Aar. Jeg mener, at naar denne Paragraf sætter Grænsen saa højt som ved 18 Aar, saa maa man vel lægge Mærke til Betingelserne; for man maa da nok kunne forlange, at en Pige paa 16, 17 eller henimod 18 Aar selv gør noget for at værne sin jomfruelige Ære; og ved at stille Kvinden altfor gunstigt i denne Forbindelse vil man efter min Mening kunne svække Moralen meget alvorligt. Dette er dog noget, som man kan forhandle om.

I § 237 er Strafmaximum for Barndrab sat ned til 4 Aars Fængsel, medens 8 Aar er Grænsen i den nuværende Straffelov. Det er for at muliggøre, at der bliver mere Overensstemmelse mellem Straffeloven og den Folkemening, som Nævningerne jo er et ledigt Udtryk for. Det er jo nu saaledes, at Nævningerne ikke har nogen Indflydelse paa Strafudmaalingen, og naar de erklærer en Kvinde, der har født et Barn og umiddelbart derefter har dræbt dette, for skyldig, saa er det overladt til Domstolen efter den nuværende Lov at idømme en saadan Kvinde Strafarbejde paa indtil 8 Aar. For ikke at udsætte hende for en alt for høj Straf har Nævningerne derfor, i adskillige Tilfælde, idet de har fulgt Hjertets og Samvittighedens Røst, frikendt saadanne Kvinder.